

Yapılacaklar Listesi

Pek huyu olmasa da sabah güneş doğar doğmaz kalkacağı tutmuştu bugün. Çocukları işe giderken eşi bırakacaktı, kendisinin ise ofise gitmesi için hiçbir sebep yoktu, derginin editörlük işlerini çoktan halletmişlerdi, bundan sonrası baskıdaki elemanların işiydi. Uzunca bir süredir boş geçireceği ilk gündü, sonuna kadar tadını çıkarma konusunda kararlıydı.

Angaryalar haricinde yapacağı pek de bir şey yoktu. O yüzden işlerini çarçabuk bitirmesi günün kalanının ona kalmasını sağlayacaktı. Hayali bile hoştu, potansiyellerle dolu bir gün.

İç çekti.

Doğru ya. Günü verimli geçirmek için planlı programlı ilerlemek gerekiyordu.

Hemen miskinliğini atıp bir tükenmez kalemle yapışkanlı kâğıt buldu. Yapacağı işlerin bir listesini çıkararak buzdolabının üstüne yapıştırdı.

Kendinden emin bir şekilde etrafına bakındı, yalnızca listeyi yapmak bile bir şeyi başarmış gibi hissettiriyordu.

Hızlıca mağrur hâlimden sıyrılıp listeyi uygulamaya koymak üzere harekete geçti.

1. Hazırlık ve Uyanış

Ev halkını uyandırmadan önce, günün spesiyalitesi olan mini serpme kahvaltayı hazırlamak üzere malzemeleri buzdolabından çıkardı. Salatalıkları, domatesleri, biberleri ve ekmeği dilimledi; zeytinleri kaba koyup üstlerine zeytinyağı ve kekik döktü; beyaz peynir ve kaşarı ayrı tabaklara koydu. Son olarak menemeni de assolist gibi tam ortaya yerleştirdi. Ellerini çırpıp eserine gururla baktıktan sonra sıra uyandırmaya gelmişti...

Eşinin yanına sokulup dürtmesine rağmen “beş dakika daha” mırıltılarıyla reddedilmişti. Büyük silahlara geçmek gerekiyordu. Çocuk odasına girip iki küçük enerji deposunu öperek uyandırdı. İkisi de gözlerini cin gibi açivermişti. Askerler operasyona hazırды, gerekli talimatları verdi, yataklarından kaldırdı ve pimi çekilmiş birer bomba misali yatak odasına salıverdi. Gülüşmeler, bağrışmalar evi inetti, Anneyi Uyandırma Operasyonu başarıyla sonuçlanmıştı belli ki.

Hemen ardından görevler her zamanki gibi paylaşılmış, anneleriyle birlikte paslaşarak okul kıyafetleri giydirilmiş, o gün yapacakları şeylerden, dün yaşanan önemli olaylardan, derslerden konuşulmuş, kahvaltıları yedirilmişti. Arada annelerinin kendisinin hazırlanmasına bile fırsat yaratmışlardı, artık hazırlanma konusunda ustalaşmışlardı.

Çıkış saati yaklaşınca apar topar dişlerini fırçalamak için maaile lavaboya doluştular. Bir hışırtı senfonisinin ardından kapıya geçildi, çantalar ellere tutuşturuldu, öpüp uğurlandılar. Ve sessizlik...

Az önceki gülüşmeler, bağrışmalar sona erince yalnız hissetti kendini. Varoluşsal bunalımların pençesine düşmemek için hemen masayı toparlamaya ve bulaşıkları yıkamaya koyuldu. Temizlik yapmak bir terapi etkisi yaratmıştı, o hâli kaybetmeden bir sonraki maddeye geçmesi lazımdı.

2. Ev Temizliği, Sen Temizliği

Evi temizlemek huzur veriyorken duşa girmek bir angaryaymış gibi geliyordu. Çocukluğundaki “önce girmek bilmez, sonra çıkmak” mottosu cılız kalmış alsa da hâlâ etkisini gösteriyordu beyninin dehlizlerinde. Bunu atlamak adına duşa girme eylemini bir törene dönüştürmeye çalışıyordu; mumlar, müzik, hoş tütsüler, ılık su... İçindeki çocuğa rüşvet vermek işlerin daha kolay ilerlemesini sağlıyordu.

Öncesi gibi, sonrası için de hazırlanılması gerekiyordu. Havluyu lavabonun kenarına koydu, bakım için eşinin cilt bakım kürlerinden rastgele bir derleme oluşturdu, kulak temizleme çubuğu... Kutusu boş. Hayda...

Sorun. Büyük sorun.

Küvetin taşmaması için musluğu kapatıp evi araştırmaya koyuldu.

Banyodaki dolaplarda, yok.

Mutfaktaki dolaplarda... Yine yok.

Koridordaki çekmece? Çıkar mı ki?

Eski broşürler, onun bunun davetiyeleri, bilumum kutu ve kapakların arasında dolaşıyordu ki şirketinin hastalığının en yoğun olduğu sıralarda verdiği Covid test kitleriyle karşılaştı.

Yok canım... Ya da belki de... İki tanesini boşa harcasam bir şey olmaz herhâlde, diye düşündü kendi kendine. Hem üstünü giyinip, hazırlanıp markete gitmek için yola düşmesi ve geri dönmesi nereden baksan yarım saat sürerdi. Bu tasarrufa değerdi her türlü.

Devşirme “kulak temizleme çubuklarını” da hazırladığı diğer şeylerin yanına koyup huzuru arama yolculuğuna başlamak için küvete girdi. Tam kararında olan suya girdiğinde rahatladığını hissetti. Binlerce küçük bulut vücudunu sarıyormuş gibiydi adeta. Temizlenme kısmı ise bir nevi ikramiyesi oluyordu.

Yeterince su çektiğine kanaat getirdiğinde ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi, on beş dakika da olabilirdi, saatler de geçmiş olabilirdi. Sudan çıkınca hücum eden soğuk hissi ile uyur uyanık hâlden ayılınca bir çırpıda küveti boşalttı. Sıra bakıma gelmişti.

Banyodaki aynanın önüne geçip bilumum bakım malzemelerini yüzüne, kollarına ve bacaklarına belirli bir düzen olmadan sürdü. İnsanların bunu neden yaptığını artık daha iyi anlıyordu. Fayda sağlayıp sağlamadığını bilmiyordu ama yine de kendini çok daha iyi hissediyordu.

Şimdiyse normalde yaptığı tek bakıma gelmişti sıra; kulak temizleme çubuğu.

Derin bir of çekerek kendini ruhen hazırlamaya çalıştı, nedense bir tedirginlik vardı içinde. *Aman be* diyerek birini alıp sol kulağına daldırırverdi.

Adeta bir ağır iş makinesini kullanıyormuşçasına temkinli olmaya çalışıyordu ama çubuk kulağının içinde birkaç tur döndürdükten sonra endişesi adım adım ortadan kalktı, doğal olarak endişenin getirdiği aşırı tedbirli hâli de yok oluvermişti. Çubuğun yarısından fazlasını kulağına soktuğunu anca çubuk içeride bir şeye takılınca fark etmişti. Sıkıca tutup geri çekmeye çalıştı ama gelmiyordu, çekiştirdikçe her neye takıldıysa onu da yanında getirecek gibiydi.

Çubuğu, normalde kulağını temizlerken yaptığı gibi döndürmeye çalıştı. Sola dönmüyordu. Sağı denediğinde kolaylıkla döndüğünü ama içeride takıldığı şeyin de onunla birlikte döndüğünü hissetti. Kendini çukruk çeviriyormuş gibi hissederek döndüğü sürece devam etti çevirmeye.

Çevirdi, çevirdi...

Dört, beş, altı derken birdenbire bir cızırtı, hemen ardından da sanki bir iş merkezindeki çaycının diyafonundan geliyormuş gibi gelen boğuk bir kadın sesi duymaya başladı.

"...(cızırtı)...Hümanoid S-7216'da 2282 vakası var, adres Sözen Mahallesi..."

Kaynağını bilmediği bu gaipten gelen sesin büyüüne kapılır gibi olmuştu. Boğuktu, anlaşılmazdı. Hem ses hem de içeriği. Ama kendi evinin adresini belli belirsiz seçmesiyle birlikte sislerin hepsi dağılıvermişti.

"...intikal eden teknisyenlerden eksiksiz bir muhit taraması ve temizliği yapmaları isteniyor, olay yerinde herhangi bir emare kalmamalı..."

Bahsi geçen ‘‘hümanoid’’, artık her ne demekse o, kendisi olmalıydı. Aklında anlamına dair az buçuk bir fikir olsa da daha çok bilgi almak üzere internetten bir baksa iyi olacaktı. Belindeki havluyla koşturarak bilgisayarının başına oturdu.

3. Makale Araştırması ve Yazımı

Bilgisayarın açılmasını beklerken yoksunluk krizi çeken bir bağımlı gibi sürekli saçlarından yüzüne düşen su damlalarını siliyor, gergin gergin nefes alıp veriyordu.

Gerçi yaptığı nefes alıp vermek miydi ki? Oksijen alıp aynı oksijeni geri mi salıyordu acaba? Doğru ya, şimdi duştan çıktığı için ıslaktı, normalde terlediğinde vücudundan çıkan şey neydi ki? Nereden geliyordu? Tüm bunları düşünürken dalıp giden zihninin bilgisayarın açma tuşuna basmadığı gerçeğini fark etmesi birazcık uzun sürdü.

‘‘Normalde abuk açılırdı ya!’’ derken herhangi bir ışık yanmadığını fark etti, kendine bir tur daha sinirlendi, ‘‘Tabii ki en aptal robot da sen olursun!’’ diyerek bilgisayarı çalıştırdı.

şimdi neye bakacaktı? Düşün, düşün...

Önce řu kelimenin bir tanımı yapılmalıydı.

İlk Arama: Hümanoid Nedir?

Çeşitli sözlükler ve bilumum haber sayfalarından anladığı kadarıyla, ‘‘genellikle robotlar için kullanılan ‘insana benzer, insansı’ anlamına gelen bir kelime’’ şeklinde açıklanabiliyordu bu tabir. Robot yani, android.

Hazmetmek için kendine biraz zaman tanımayı düşündü. Tam da bunu fırsat bilir gibi bir cızırtı daha geldi kulağına. Ya da antenine, artık her neyse.

Kaynağı neydi bunun acaba?

İkinci Arama: Robot řirketleri

İnsanın yaratıcısını arayışının aksine belirsiz bir varlık veya varlıklar yoktu ortada. Ama belki de daha kötüsü, onlarca, yüzlerce şirketten oluşan bir fihrist vardı önünde. Gözlerini kapatıp aralarından birini seçmesi pek de bir yere götürmeyecekti sanki. Buradan bu işin arkasında kimin olduğu bulunamazdı.

Peki bir işler döndüğünü fark eden olmuş muydu ki? Gerçi onu nasıl arayacaktı ki?

“...İşler Mahallesi 8 numara, 7711 vakası...”

Bu sesler geldikçe odaklanmakta zorlanıyordu.

Ya da... Belki de işe yarıyorlardı.

Üçüncü Arama: Telsiz Sesleri Duyuyorum

Kendi yaptığı şekilde olmasa da bir şekilde bu frekansa geçiş yapan birileri olmalıydı elbet. Gaipten sesler duyan kişilerin yazdığı çeşitli forum girdileri ve sosyal medya paylaşımlarının arasında bir örüntü bulmaya çalışarak dolaşıyordu.

“Tanrı benimle konuşuyor,” *geç.*

“Meleklerin kendi aralarında konuştuklarını duyuyorum,” *geç.*

“Bodrumu olmayan müstakil evimde yer altından müzik sesi geliyor,” *daha müsait olduğum bir zaman olsa kesinlikle okurdum,* diye düşündü.

Tam bu başlıktan da ümidini kesecekken melek başlığının altında bir yorum gördü, sonra bir tane daha. Diğerlerinin hiçbirinde elle tutulur bir örüntü yoktu ama bunda dikkat çeken bir topluluk var gibiydi.

Benzeri tarzda dört tane paylaşım buldu. Seslerin kaynağını farklı bir yere yoruyorlardı. Farklı yıllara, farklı insanlara aitti hepsi.

Tek başına olmadığını farkındalığı bir kaya misali çöküvermişti üstüne. Bunun iyi bir şey mi, kötü bir şey mi olduğunu çözemiyordu.

Yalnız olmaması sanırım iyi bir şeydi.

Onun gibi birden fazla kişi olması kaç kişi olduğuna göre kötü ya da **çok** kötü bir şeydi bu.

Bu kişilerin kendileri de, etrafındakiler de olan bitenden bihaberdi, tıpkı kendisi gibi, bu kesinlikle bir felaketti.

Sorularına yanıt bulma isteğiyle yanıp tutuşsa da vakti olmadığı için vazgeçmesi gerekiyordu, teknisyenler kapısına dayanmak üzereydi muhtemelen.

Bir “eksiksiz temizlik” tabiri geçmişti, “her yer cillop gibi olsun”dan ibaret olmasa gerekti. Şimdiye kadar hiçbir “ben robotum” tarzı yazı, haber ve benzeri herhangi bir şey görmediğine göre bahsi geçen temizlik belleğin silinmesini de kapsıyor olmalıydı.

İyi de ne yapmalı?

Kendine bir not yazmaya karar verdi. Unutturulduktan sonra bulacak ve olanları anlayacaktı.

Ama her yeri inceleyip temizleyeceklerdi. Onu da bulabilirlerdi.

Bilgisayarda bir dosyaya yazsa olur muydu ki?

Muhtemelen bilgisayarını da araştırırlardı, o da olmazdı.

Birden aklına önceden bağımsız olarak birkaç yazı yazdığı popüler bir haber sitesi geldi. Giriş bilgileri duruyordu, istediği zaman yazı ekleyebilir, hatta yayınlanma zamanını ileri bir tarihe ayarlayabilirdi. Ayrıca günde en az 100 tane yazı, video, haber paylaşılırken kendi yazdığının arada kaynaması işten bile değildi.

İşte bu, dedi kendi kendine ve yazmaya koyuldu.

4. Ödül Şekerlemesini Hak Ettin

Son cümlesini de bitirip yayınlanma gününü üç gün sonraya çektiği sırada kapısının tıklatıldığını, sonra da yumruklandığını duydu. Kaçmaya niyeti yoktu, ne olduğunu da, nereye kaçacağını da bilmiyordu sonuçta.

Oturduğu koltuktan yavaşça kalkıp acele etmeden kapıya gitti.

“Sakin olacaksınız açıyorum.” diye seslendi dışarı doğru.

Ses gelmedi. Fark etmezdi bu saatten sonra. Kapıyı açtığı gibi dışarıda bekleyen iki teknisyen üstüne çullandı, başta gayri ihtiyari direnmeye çalıştı, sonra beyhude olduğunu hatırlayarak durdu. Sakinliği teknisyenleri şaşırtmış gibiydi.

“Ne yapacaksınız yapın.” dedi.

“Şaşırtıcı derecede sakinsin.” dedi Teknisyen 1.

Diğer teknisyen ürkütücü bir şekilde suskundu.

“Cahillik mutluluktur.” dedi hümanoid.

“Öyle.”

Hümanoid etkisiz hâle getirildikten sonra Teknisyen 2, Teknisyen 1'i kenara çekti.

“Acemisin diye bir şey demiyorum ama bir dahaki sefere onlarla konuşmak yok. İş bu, sosyalleşme fırsatı değil. Gir içeri, işini hallet, ortalığı toparla, çek git.” dedi Teknisyen 2, diğerinden daha kıdemli gibi görünüyordu.

“T... Tamam.” dedi kekeleyerek Teknisyen 1.

“Şimdi... Ben atıştıracak bir şeyler almaya gidiyorum ikimize. Ben dönene kadar sen burayı paketlersin, değil mi?”

“Tabii.”

“İyi olur. Haydi işine dön.”

Teknisyen 2'nin gitmesiyle birlikte kendi panelini çıkardı Teknisyen 1. Hümanoidin dosyasından beninin tam lokasyonunu buldu, sağ omzunun arkasındaydı. Panelin alt kısmındaki kapağı açıp panele bağlı olan uzunca bir kablo çıkardı, giriş kısmını biraz

zorlayarak da olsa hümanoidin beninin olduğu yere soktu. Tek bir tuşla son saatleri belleğinden silme işlemine başladı, on dakika kadar sürecekti.

Hümanoid bu süreç boyunca hareket edemeyecekti ama bütün bilişsel kabiliyetlerini sürdürebiliyordu. Bu işin en can sıkıcı kısmı buydu, gözlerinizin içine bakan kurbanlık hayvan misali odada dolaşmanızı izlerlerdi. Bir de ses modüllerini kımıldamadan da kullanabildiklerini keşfederlerse...

“Bir şey soracağım.” dedi hümanoid.

“Kendim kaşındım.” dedi Teknisyen 1.

“Ne?”

“Bir şey yok. Söyle bakalım... Yalnız bu konuşmayı da unutacağını biliyorsun, değil mi?”

“Sen de mi hümanoidsin?”

“Tabii ki hayır!” diye çıkıştı Teknisyen 1, alınmış gibiydi.

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum tabii!”

“Ben de biliyordum.”

Sıfırlama işlemi devam ettiği sırada etrafı incelemeye koyuldu Teknisyen 1. Evdeki dağılan veya düşen şeyler varsa yerine koydu, açık dolapları kapadı, banyodaki boş test kitlerini ve kullanılan pamuklu çubuğu çöpe attı. Bir an kullanılmamış Covid çubuğu gözüne takıldı. Çöpe atmaya gönlü el vermedi, ceketinin iç cebine attı.

Etrafa tekrar göz attıktan sonra tekrar yerde yatan hümanoidin yanına çöktü, takılı paneli eline alıp kontroller kısmından “çevre kontrolü” seçeneğine işaret koydu.

Geriye sadece bilgisayar kalmıştı. Son bir saatte yapılan işlemleri incelemeye koyuldu, sıradan aramalar, yazılar ve benzerleri vardı. Hepsini sildi. Yapılan girişlere baktı, popüler bir siteye giriş yapılmıştı. Aynı bilgileri kullanarak siteye girdi, üç gün sonrasına zamanlanmış bir makale vardı.

“Zekice.” dedi kendi kendine, “Ama yeterince değil.”

Tam silecekken yazılanlara gözü takıldı. İlk kısmı hümanoidin kendine notuydu, ikinci yarısı ise tam bir 2282 kılavuzuydu. Cebindeki pamuklu çubuğu çıkardı, önce çubuğa, sonra ekrandaki yazıya baktı. Çubuğu sol eline alıp sol kulağına doğru yanaştırdı, derin bir nefes aldıktan sonra tam içeri sokacakken kapının tıklatıldığını duydu. Hemen çubuğu cebine attı. Ekranı baktı, bir an tereddüt etti, ardından yazıyı silip bilgisayarı kapattı.

Teknisyen 2 elinde iki torbayla kapıda bekliyordu.

“Hallettin mi?” diye sordu.

“Hallettim.”

“Eminsin, değil mi?”

“Eminim.”

“İyi o zaman, haydi arabaya geçelim, yolda şunları atıştırırız.”

Teknisyen 1 paneli ve diğer her şeyi bir çırpıda topladı, hümanoidi en yakındaki kanepeye uyuyakalmış gibi yerleştirdi. Her şeyi yerli yerinden emin olmak için son bir kez etrafa baktıktan sonra tam evden çıkacakken buzdolabının üstündeki nota gözü ilişti. Cebinden kalemini çıkarıp tüm maddelerin üstünü çizdi, sonra hümanoidin yazısını taklit ederek bir madde ekledi, ardından evden çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

5. Kulak Temizleme Çubuğu Al